

Kedves Testvérek!

Az evangélium úgy fogalmaz, hogy elcsodálóztak Jézuson, miféle hatalommal beszél. Aztán csak csodálóztak, és álmélkodtak, és ennek a csodás gyógyulásnak a híre elterjedt egész Galileában. A csoda leírása is egy kicsit csapdába ejtethet bennünket, hogy már ne is érdekeljen bennünket az ember. Már ne figyeljünk a betegre, az emberre, egyszerűen csak valaki, akin keresztül Isten megmutatja Jézusban az ő hatalmát. Jézus nem az isteni hatalmát akarja, megjeleníti vagy megmutatni, szombaton, a zsinagógában, hanem meg akarja gyógyítani ezt az embert. Erről szeretnék beszélni, hogy Jézus hogyan használja a hatalmát.

Mi is ez a Jézusi hatalmas hatalom, amire rácsodálóznak az emberek? Mit jelent számunkra a hatalom, amit birtoklunk, és amit gyakorolni is akarunk? Azt, hogy rendelkezünk azzal a meggyőződéssel, rászánjuk azt az erőt, hogy meg tudjuk azt csinálni. Egyáltalán tudunk arról és törekszünk rá, hogy saját magunknak parancsot adjunk, hogy parancsot végre is tudjuk hajtani. Tudjuk mi az, hogy engedelmesség, hogy miután parancsoltunk magunknak, utána tudunk engedelmeskedni magunknak, ennek a képessége jelenti, hogy a hatalom birtokában vagyunk. Jézus cselekedetében fölragyog a hatalom, amiben alapvetően és elsősorban látjuk Jézust, aki tud magának parancsolni, és képes magának és az Atyának engedelmeskedni.

Mindezt szabadon teszi. Mit jelent a szabadság ebben az esetben? Hogy Jézus az a valaki, aki tud valamit tenni, és képes azt valamikor nem tenni, tudja csinálni, és tudja nem csinálni. A tanítványoknak és a segítőknek milyen nehéz megtanulni azt, tele vannak buzgalommal, hogyha valaki tanácsot kér, akkor adjanak, vagy ne adjanak. Sokszor sokkal fontosabb még hallgatni valakit tíz percig, mint mondani egy tanácsot, miután csak két perce beszélgetek vele, és azt sem tudom, mi az élete. Tehát a szabadság megragadható ebben, hogy van hatalmam valamit tenni, és van hatalmam azt nem megtenni.

Az emberek olyan gyakran, a hatalmukat nem használjuk jóra, vagy nem ismerik fel a jót. Nem egyszer az lesz a gondolatunk: „Azért nem csinálom, azért nem bánok vele jól, mert nem érdemli meg.” Ezért a második gondolat, hogy a szabadsághoz hozzátartozik az is, hogy képes legyek rálátni a saját gondolataimra, hogy „Nem érdemli meg, de lehet, hogy rászorul.” Jézus ott van a templomban, valaki föláll, elkezd kiabálni. „Hát, ha valaki itt most nem érdemli meg, hogy jól bánjunk vele, ő az.” Milyen érdekes, hogy Jézus túllát a kiabáláson, a beteg által okozott zavaron, amit ott okozott, és ő látja azt az embert. Ő látja, és hallja azt az embert, és úgy dönt, hogy nem abba az irányba megy „Ha valakivel itt nem teszek jót, akkor az ő, mert nem érdemli meg.”, hanem „Ha van itt valaki, aki rászorul, akkor az ő.” Vagyis szabad az a hatalomgyakorló, aki bármikor tud élni a hatalmával a másik javára, és bármikor bármiféle hatalom gyakorlásáról le tud mondani.

Azután a következő gondolat. Ez a fajta Jézusi hatalomgyakorlás, kétségkívül másokra irányul, mások javát keresi. Mert ugye tudjuk a szentírás egyéb történeteiből; szombaton, a zsinagógában, istentisztelet alatt gyógyítani nem volt veszélytelen vállalkozás. Jézust nem egyszer megteszi és kritizálták ezért. Amikor Jézus úgy dönt, hogy meggyógyítja ezt az embert, akkor ezzel tulajdonképpen ő kockázatot is vállal. És milyen gyönyörű, micsoda hatalom ez? Hát, olyan fajta hatalom, ami saját magát kockáztatja, akár a saját életét is kockáztatja, nem csak mások javára, hanem éppenséggel egy kiszolgáltatott személy javára. Ezért, ha létezik olyan hatalom, amire tényleg ámulva látunk, micsoda hatalom ez, akkor az olyan, hogy képes kockáztatni a saját érdekeit, értékeit, életét is mások javára, sőt, kiszolgáltatott személyeknek a javára.

Azután a következő. Miféle hatalom ez a Jézusi? Elsősorban bizalmat építő hatalom. Azért akarom ezt hangsúlyozni, mert ha egy picit elgondolkozunk azon: Miért akarja az ember a hatalmat? Miért él vissza a hatalommal? Miért gyűjti a hatalmat? Most nem akarom ezt

hosszabban sorolni. Sokszor egyszerű dolgokat látunk benne, nagyon nehéz dolgokat, de egyszerű dolgokat. Félelmet, halálfélelmet, bántalmazott embereknél azt, ahogyan ő a hatalom által akarja megteremteni azt a közeget, hogy ne lehessen őt bántani, hogy ne lehessen őt fenyegetni. A hatalom ilyen értelemben azt a célt szolgálja, hogy ne kelljen félnie, hogy valamennyire biztonságban érezhesse magát, hogy ne lehessen őt fenyegetni, vagy még egyszer ne történhessen meg vele az a rossz, ami már vele megtörtént nem egyszer, nem kétszer. De a háttérben mi van? A szívnek a sebzettsége.

A hatalom gyakorlása mögött nem egyszer mit látunk? Hogy egy sebzett lélek a félelem, a bizonytalanság, a kiszolgáltatottság, és már az elszenvedett sérelmek miatt nem tud bízni, de nem is akar bízni. Mert a bizalommal a kiszolgáltatottság, a félelem, a fenyegetettség, és az összes többi valóban még inkább fokozódni fog. Ezért a hatalmat akarjuk majd, hogy ne kelljen bízni. A hatalmat akarjuk, hogy ne kelljen félni. A hatalmat akarjuk, hogy biztonságban érezhessük magunkat. A hatalmat akarjuk, hogy ne bántsanak bennünket. Ezért van óriási jelentősége az afféle hatalomgyakorlásnak, ami nem abból a célból születik, hogy ne kelljen félni, hanem hogy éppenséggel a bizalom felé tudjon elindítani bennünket, hatalom, ami a bizalmat táplálja az emberek felé.

A következő gondolat így szól: Ez a fajta Jézusi hatalom, vállalja a saját küldetését. Azt jelenti, hogy felelősséget vállal. Felelősséget vállal alapvetően és elsősorban magáért. Eszembe jutott egy élményem. Néhány évvel ezelőtt, a Zemplén hegységben kirándultam, és ott egyszer csak, láttam ott egy múzeumot; helytörténeti gyűjtemény. Bementem, és nézelődtem, és nagyon tetszett, és a helyi és kis bányászati múzeumban senki nem volt rajtam kívül, csak egy idős bácsi. Ott végig jártam a három termet, nem volt nagy a múzeum, és az idős bácsi csak úgy nézte. Aztán arra gondoltam, hogy ebben a múzeumban azért a legértékesebb mégis csak ez az idős bácsi. Elkezdtem vele egy pár szót váltani, és hogy ő miért van itt, miért fontos a múzeum. Kedvesen beszélt a falu múltjáról, és a zempléni bányászatról és az itt rejlő lehetőségekről. Ahogy ő látta. Végül az történt, hogy a búcsúra került a sor, és akkor kezet fogtunk, ahogy kezet fogtunk, ez az idős ember a következőképpen búcsúzott el tőlem: „Ajánlom magamat!” Én elgondolkoztam, azóta bennem van ez, hogy mernénk-e így elköszönni, hogy „Ajánlom magamat.”? Az a hatalom, amire elámulnak, ez egy olyan fajta hatalom, ami gyógyít, azt mondhatja magáról: „Ajánlom magamat. Mert amit teszek, azért én felelősséget fogok vállalni. Úgyhogy, így ajánlom magamat.”

A következő, ez pedig már az utolsó gondolatunk. A következő gondolat, és ezzel szeretnék az elejéhez most még szorosabban kapcsolódni. Miféle hatalom ez a Jézusi gyógyító hatalom? Elsősorban a személyt meglátó hatalom. A másik embert meglátó hatalom. Ott a tömegben is az egyént, a rászorulót, meghalló, és meglátó hatalom. Milyen döbbenetes ez a fajta hatalom, hogy tulajdonképpen ebben a parancsban mi az, ami megjelenik? Hogy Jézus látja azt az embert, aki rászorul, és akinek az embersége, szinte nem is látszik attól a gonosz lélektől vagy tisztátalan lélektől, ami eltölti az életét. Amikor azt mondja Jézus, hogy: „Takarodj ki belőle!”, akkor tulajdonképpen szinte azt mondja, szinte ez a parancs: „Akarom, hogy téged lehessen látni! Akarom, hogy jelenjen meg emberséget és te legyél! Akarom, hogy a te hangodat is lehessen hallani! Akarom, hogy legyen arcod!” Jézus azt parancsolja, hogy az ember, a személy látható és hallható, érezhető és érzékelhető legyen. Hogy legyen neve, legyen tekintete, és legyen arca. Ez az a fajta hatalom, aminek a híre aztán messze elterjed, és azt mondják: „Miféle új tanítás ez?” Ami újra arcot adhat neked is, és reményt, hogy teljes életet élhatsz. Amen.